

Tanssiteatteri Liikerin esikoisteos "Oodi jaloille" tekee jaloista ihmettelyn ja ihailun kohteen.

Ylistys jaloille

Tamperelaisen Tanssiteatteri Liikerin esikoisteoksen tarkoituksena on ehkäistä jalkojen sairauksia. Tanssitaiteen keinojen lisäksi jalkojen hyvinvointia edistetään yhteistyöllä Suomen Nivelyhdistyksen, TAMKIn fysioterapioopiskelijoiden ja Respectan kanssa. "Oodi jaloille" kiinnittää katsojan kaiken huomion jalkoihin. Niistä tulee ihmettelyn ja ihailun kohde.

Vaivojen vankien lohdutusta

Alussa näyttämöllä on mytty, jota epäilen tanssijaksi. Mytyn alta ilmestyy villasukka. Sitten tulee näkyviin paljas, veistoksellinen lihaksikas jalka. Se astuu villasukan kärjen päälle, sukan sisällä oleva jalka vetäytyy ja potkaisee näin hölennetyn sukan etäälle. Niin minäkin riisuin joskus sukan jalastani lapsena. Siis joskus, mutta onneksi vain harvoin. Tunsin jo pienehän hartautta villasukkia kohtaan. Nykyään niiden lohduttava voima tuntuu minusta melkein sietämättömän hellältä. Villa-

Tanssi

Tanssiteatteri Liikeri, Tampere Oodi jaloille

Koreografia Linda Kuha Skenografia
Heli Halonen Valot Loes Van Dorp Tanssi
Nadja Pärssinen, Linda Kuha, Matti
Haaponiemi

sukan venyttäminen tai potkiminen on mahdoton ajatus.

Myttyprologi jatkuu haiketta herättävällä tavalla. Mytyn alta näkyvät jalat menevät kenkiin käsiä käyttämättä. Noin minäkin tein nuorena, mutta en tee enää. Yritys johtaisi tuskalliseen kramppiin varpaistossa. Tällä hetkellä minulla on kuusi erilaista jalkavaivaa. Se tuskin riittää pitkälle.

En ole vaivojen vankina yksin. Pelkästään jalkojen nivelrikoista kärsii yli 400 000 suomalaista. Kun siihen lisätään muut vaivat ja tilastoimatta jääneet nivelrikot, niin tervejalkaiset alkavat näyttää melko pieneltä aikuisväestön osalta. Jalkavaivojen ehkäiseminen ei

siis tunnu hullummalta ajatukselta. Mutta miten tanssiteatteri kumppaneineen sen tarkemmin sanoen tekee?

Jalallista valistusta

Lastenkulttuuri Rullan lämpioässä on jalkatyöpaja, jossa halukkaat tutustuvat jalkoihinsa ennen esityksen alkua. Eri kokoiset, eri muotoiset ja eri tavoilla joustavat levyt muodostavat mutkikkaan hyppimisradan. Varsinkin lapset hyppivät innokkaasti ja taitavasti.

Kiinteästi joustava kupera alusta tuntuu hassulta. Kulmikkaalla on sama vaikutus. Ne tuovat muistuman kymmenien vuosien takaa. Metsässä kävely, mättäät ja kivikot. Kävelyn kuuluu monisuuntainen jalkaterätyöskentely. Tasapainon hallinnan taustalla oli huomaamaton kokovartaloliikunta.

Liikerin kumppanit eivät jaa pajassaan suullista jalkavalistusta. Opetus on pelkästään jalallista ja niin on hyvä. Jalkailuradan herättämät muistotun-

tumat saavat ajattelemaan, että jalkojen sairauksien ehkäisyssä ei ratkaise liikunnan määrä vaan sen laatu.

Olen saanut plantaarifaskiitin, koska suren metsien muuttamista puupelloiksi tai museoiksi. En voi mennä metsään. Olen silti kävellyt paljon – ja melkein aina tasaisella asfaltilla. Itsensä autoon ja televisioon teljonneet ihmiset eivät ole kokeneet yhtä paljon yksipuolista rasiitusta. He ovat kyllä heikompia, mutta saattavat silti olla samalla tervejäkkaampia, niin kummalta kuin se kuulostaakin.

Jalopeurojen jaloa elämöintiä

Nimi "Liikeri" tarkoittaa nettietojen mukaan leijonan ja tiikerin risteytymää. Liikeri lie-nee maailman suurin ja kaukein kissaeläin. Nimen taustalla on myös se sattuma, että uuden tanssiteatterin koko työryhmä on syntynyt tiikerin vuonna 1986. Jopa nämä jokseenkin vastasyntyneet leijonatiikerin pen-

nut kertovat kokeneensa jalkavaivoja. Kaikkien jalkoja siis vainotaan. Niitä on hellittävä huolellisesti.

Liikeri keskittää katsojien huomion jalkoihin onnistuneesti vielä sen jälkeenkin, kun tanssijat tulevat ulos myytyistään ja paljastavat muita ruumiinosiaan. Samalla Liikeri paljastuu tanssiteatteriksi, joka tekee varmasti ensiluokkaista työtä, olipa inspiraation lähde ja huomion kohde jaloissa tai jossakin muualla.

Suhde rytmiin on ihastuttavan kaksisuuntainen. Tanssijat silloin tällöin luovat uuden oman rytminsä jalkojen valtaisan täsmällisellä yhteisrytmistelyllä. Silloin tällöin he taas tulkitsevat jaloillaan musiikissa tarjotun rytmityksen juonteita.

Nykytanssiteoksissa musiikki on usein komplisoidussa asemassa. Aika harvoin yksinkertaisesti vain tanssitaan musiikin tahdissa. Liikeri ilahduttaa noudattamalla musiikin tahtia sekä mutkattomasti että

juonikkaasti. On valtaisan vaivauttavaa nähdä ja kuulla, miten tuttu kappale ("These Boots Are Made for Walking") tanssitaan tahdilleen sillä tavalla kuin musiikki pyytää. On hillittömän hauskaa nähdä ja kuulla, miten toinen tuttu kappale ("Happy Together") tanssitaan analyytisesti, erillisiä rytmikuvioita esille ottaen ja niiden kanssa hassutellen.

Liikeri ottaa rytmien lisäksi esiin jalkojen ilmeitä ja mahdollisuuksia. Yksi tanssijoista soittaa melodikkaa varpailaan. Toisen tanssii kyynänsauvoilla ja kolmas proteeseilla. Vammais-tanssiin on tultu pahaan jalkakamppiin päättyneen jalkapallo-ottelun jälkeen. Onneksi varoittavat sattumukset eivät jää mieleen päällimmäisiksi. "Oodi jaloille" jättää muistokseen pehmeätassuisten kissaeläinten toistensa selkien yli tekemät kuperkeikat ja terveiden ihmisjalkojen terävästi humanistisen töminän.

Pertti Julkunen

Kolumni

Jani Uhlenius jani.uhlenius@jippii.fi

Kirjoittaja on säveltäjä, muusikko ja pitkäaikainen kulttuurivaikuttaja.

Älä astu ansaan, Vova

SUVIVIRSIJA VLADIMIR "Vova" Putin puhuttavat nyt. Ainahan maailmaan juttua mahtuu. Kirkkomusiikinopiskelijoiden kesäkurssilla Järvenpään seurakuntaopistolla (1964) olen tenttinyt Markuksen evankeliumin. Hieman myöhemmin myös silloisen virsikirjan kolmisenkymmentä ensimmäistä virttä. "Enkeli taivaan" on hanskassa eli jouluajan virsistä minulta löytyy tentyynlainen opintosuoritus, mutta pääsiäis- ja kesäajan virsistä (Suvivirsi) puhuttaessa joudun – ilman oppinäytettä – osallistumaan keskusteluun vain tavallisen virrenkuluttajan eli veisaajan näkökulmasta. Toisaalta: miten niin joudun? Kuka loppujen lopuksi pakottaa puhumaan kyseisestä asiasta yhtään mitään?

■ ■ ■

MUTTA JOS NYT vähän kuitenkin. Jo kättelyssä on todettava, että tietämykseni virsistä perustuu kahdenentoista yleisen kirkolliskouksen vuonna 1938 hyväksymään päätökseen.

Suvaitsevainen kun olen, totean että paljonhan suvivirren sisällössä on faktaa. Suomen suvi on suloinen. Kukkasiakin pukkaa. Sinne sun tänne, paikkaan kun paikkaan. Ja edelleen mitä suven suloisuuteen tulee, niin ellei nyt aivan tolkutonta hellekautta iske päälle, voi hyvällä omallatunnolla sanoa, että kyllä Suomen suvessa on pääsääntöisesti helppo hengittää. Ja pilkkoa saunapuita. Virressähän puhutaan luojaansa kiittävästä "herran kansasta" ei "herrakansasta". Herran kansaa kun ollaan, pilkataan itse saunapuut, herrakansana homma teetetäisiin ammatti-liittoon kuulumattomilla palkollisilla, pahimassa tapauksessa lapsityövoimalla.

Joitakin suvivirren säkeistöjä voisi lähes-tyä ennakkoluulottomalla uteliaisuudella. Ajatellaanpa edellä mainitun, vuonna 1938 hyväksytyyn virsikirjamme kiistanalaisen virren viidettä säkeistöä. Täynnä huimia maantieteis-kasvitieteellisiä, joidenkin uskallikkosten mielestä jopa ulkopoliittisia virityksiä. Virsirunoilija toteaa aluksi: "Ei vertaistasi sulle, sä lilja Saaronin. Suo armolahjas mulle. Ja kaste Siionin". Runoilja viittaa seuraavaksi sielun saamaan hengen virvoitukseen ja päätty lopulta kevääseen kaunistukseen, jonka

"se saa kuin Libanon". Onko tässä jotakin pahaa? No, mielensäpa-hoittajia löytyy. Muualtakin kuin kaunokirjallisuudesta.

Hurrivihainen kansanosamme saattaa vetää heinät nenään siitä, kun tietää, että tekijä on ruotsalainen **Israel Kolmodin**. Tämä teologi syntyi 24.12.1643 Enköpingissä ja kuoli 19.4.1709 Visbyssä, missä hän toimi piispana. Juuri Gotlannin maisemat ovat aikoinaan inspiroineet Kolmodinin tämän – nyttemmin maassamme niin kiistanalaisen – suvisen virren kirjoittamiseen. Myöhemmin julkisuuteen tupsahti myös tällainen versio:

"Jo pukkas glaiduu aikaa, on kesis viimeinkin. Ja minne vaan kun tsiigaa, niin hittaa blumsterin. Ja kaiken uusiks duunaa noi säteet suulperin. Ne stadin nyyaks puunaa, vek stikkaa perperin."

Mikko Seppälä ja **Erkki J. Kauhanen** tekivät suvivirrestä käännöksen stadin slangille. Kirkko ja kaupunki -lehti julkaisi sen 23. päivänä toukokuuta 2011.

■ ■ ■

OLEN MONISTA POLITTIKAN kiemuroista pudonnut kuin eno veneestä. Mutta mitä sukulaisiin tulee, eniten puhuttaa nato. Tai Nato. Yksi syy lienee naapurimaamme päämiehen Vladimir "Vova" Putinin rivakat käänteet. Yksi kulttuurikokemuskin jäi hiljattain paitsi kun Venäjän armeijan kuoron ja orkesterin Suomen kiertue peruutettiin Ukrainan tilanteen vuoksi.

Uusin huolen aihe on Putinin entisen avustajan, **Andrei Illarionovin** tuoreet lausunnot, joiden mukaan Vladimir haikailisi Suomea itselleen. Moni kansakuntamme kaapin päällä oleva on jo mielipiteensä todennut. – Villi spekulaatio, kuittasi ulkoministeri **Erkki Tuomioja**.

Eräs vanha sukulaismies tuntui olevan professori **Matti Klingen** linjoilla: Venäjä ei ottaisi maattamme vaikka tarjottaisiin. Sukulaismies puolestaan toteaisi Putinille: "Kuleha sie Vova! Jos sie Suomen otat, nii täst' sie saat niin pienen, kateellisen, velkaisen ja vittumaisen kansan, että on naurussa pitelemistä..." Niin että älä kuule ala. Älä astu ansaan, Vova!

Aforismi aamupalaksi

Kun uraputken ja eläkeputken välinen liitoskohta murenee, millä vuoto paikataan?

